



Vyvěšeno dne: 30. 9. 2020

Svěšeno dne: 14. 10. 2020

Alena Filipová

ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mráčky a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Barrandov Televizní Studio a.s.**, se sídlem Kříženeckého náměstí 322, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 8. 2019, čj. RRTV/10634/2019-rud, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2020, čj. 17 A 4/2019-42,

**t a k t o :**

**I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

**II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

**O d ů v o d n ě n í :**

### **I. Vymezení věci**

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 8. 2019 uznala Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (žalovaná) žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon o vysílání“). Žalobkyně se přestupku dopustila tím, že dne 12. 9. 2018 od 21:25 hodin odvysílala na programu Televize Barrandov pořad *Kauzy Jaromíra Soukupa*, ve kterém prezentovala pouze jeden vyhraněný pohled na problematiku působení nadnárodních společností v ČR a na státní investiční a dotační politiku. Tím žalobkyně porušila povinnost poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů ve smyslu § 31 odst. 2 zákona o vysílání. Za přestupek uložila pokutu ve výši 400 000 Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení.

[2] Žalovaná konstatovala, že *Kauzy Jaromíra Soukupa* jsou politicko-publicistický pořad, který uvádí a moderuje sám generální ředitel žalobkyně. Ve sporném vydání pořadu se moderátor věnoval problematice působení nadnárodních společností v ČR a dotační a investiční politice. V průběhu pořadu moderátor prezentoval data vztahující se zejména ke společnosti ŠKODA AUTO a. s., např. „za stejné období dostala Škodovka z našich daní 4,6 miliardy“ nebo „Loni slíbila vláda

na silnice a další věci pro Škodovku u jejího dalšího závodu v Kvasinách 5,6 miliardy korun“.

Podobných výroků se dopustil moderátor několikrát. V pořadu nebyl v žádném případě uveden zdroj dat. Žalovaná dovodila, že moderátor prezentuje pouze jeden vyhraněný pohled na uvedenou problematiku. Představuje jasný, předem stanovený postoj a nabízí pouze jednostranné interpretace zveřejněných informací. Není totiž jasné, z jakého zdroje pochází předkládané informace. Žalobkyně ani neposkytla prostor protistraně k vyjádření. V tomto důsledku tak divák, který zhlédl pořad, nebyl schopen si na referované téma svobodně utvořit vlastní názor. Tím žalobkyně porušila povinnost zachovat v politicko-publicistických pořadech objektivitu a vyváženost informací.

[3] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalované bránila žalobou. Městský soud rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Městský soud dovodil, že výrok rozhodnutí žalované je dostatečně určitý a má základ v odůvodnění. Žalované však vytkl, že se výslovně odmítla zabývat *přesností* předkládaných informací. Bylo úkolem žalované zjistit, zda skutková tvrzení, která v pořadu zazněla, nebyla zjevně lživá, překroucená, prezentovaná v zavádějícím kontextu, nedostatečně oddělená od hodnotících soudů, případně nedostatečně podepřená odkazy na zdroje. Bez zjištění, zda byly předkládané informace přesné, nemohla žalovaná posoudit, jestli žalobkyně porušila svou povinnost poskytovat objektivní a vyvážené informace. Dle městského soudu musela žalovaná zkoumat pravdivost prezentovaných informací, kontext, v němž jsou informace prezentovány, a jejich výběr. Současně městský soud upozornil na nedostatky v odůvodnění výše pokuty.

## II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti

[4] Rozsudek městského soudu napadla žalovaná (stěžovatelka) kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka namítá, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se zkoumání přesnosti (pravdivosti) tvrzených výroků. Dle stěžovatelky porušení objektivní a vyváženosti televizního vysílání v rozhodovaném případě spočívalo v prezentování jednostranně podaných informací, aniž dotčené subjekty dostaly prostor pro vyjádření. Stěžovatelka odmítá, že bylo její povinností ověřovat pravdivost všech tvrzení a stavět se do pozice jakéhosi „arbitra pravdy“. Úkolem stěžovatelky je dozor nad dodržováním všech standardů objektivního a vyváženého informování, které zahrnují nepředpojatý přístup, korektní zacházení s fakty, uvádění zdrojů informací a poskytnutí prostoru pro vyjádření kritizované protistraně. Až pak je na divákovi, aby si sám svobodně utvořil názor, kde je pravda. Stěžovatelka navrhla zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

[5] Žalobkyně se k věci nevyjádřila.

## III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 dst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Ve věci je sporné řešení otázky, zda je povinností stěžovatelky v řízení o přestupku provozovatele televizního vysílání brát na zřetel přesnost (pravdivost) informací poskytovaných

pokračování

provozovatelem vysílání. Soud se zabývá též výkladem požadavků objektivitu a vyváženosti informování v nynější kauze (**III.B.**). Předtím však soud musí zvážit též otázku přezkoumatelnosti a dostatečné určitosti odůvodnění stěžovatelčina rozhodnutí (**III.A.**).

### III.A. *Výrok o přestupku není dostatečný a není ani srozumitelně odůvodněn*

[9] Žalobkyně v žalobě namítala jednak nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí stěžovatelky, jednak její nesprávné právní závěry. Městský soud předně shledal, že výrok je dostatečně určitý a má dostatečný základ v odůvodnění (body 24 až 48 napadeného rozsudku). Jakkoliv tuto část rozsudku stěžovatelka pochopitelně nenapadá, NSS nemůže tuto otázku pominout. NSS totiž nemůže při přezkumu správnosti právního názoru městského soudu přehlédnout, že soud přezkoumal jako srozumitelné ty pasáže rozhodnutí, které jsou ve skutečnosti nedostatečně určité a dílem i vzájemně rozporné. Jinak řečeno, NSS nemůže zkoumat správnost závěrů v jednotlivých pasážích rozhodnutí správního orgánu a přitom „zavřít oči“ nad tím, že tyto pasáže jsou vnitřně rozporné a nedostatečně určité.

[10] Stěžovatelka ve výroku rozhodnutí vymezila přestupek žalobkyně takto:

„Obviněná společnost, provozovatel televizního vysílání, Barrandov Televizní Studio a. s. [...] se uznává vinnou ze spáchání přestupku dle ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., kterého se dopustila tím, že dne 12. září 2018 od 21:25 hodin odvysílala na programu Televize Barrandov pořad Kauzy Jaromíra Soukupa. Provozovatel v předmětném vydání pořadu prezentoval pouze jeden vyhraněný pohled na problematiku působení nadnárodních společností v České republice a na státní investiční a dotační politiku. Pořad představoval jasný, předem stanovený postoj a nabídl pouze jednostranné interpretace zveřejněných informací, které se týkaly závažných politických otázek souvisejících s distribucí veřejných prostředků. Provozovatel se tak dopustil porušení povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů.“

[11] Městský soud předně dovodil, že výrok rozhodnutí o přestupku je dostatečně určitý. Již tato teze není správná.

[12] Podle § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede mj. též popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání [písm. a)] a právní kvalifikace skutku [písm. b)].

[13] Smyslem právních požadavků na výrok rozhodnutí o přestupku je specifikovat přestupek tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým je i rozhodnutí o přestupku, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je přestupce postižen. To lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro vyloučení dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté a rovněž pro zajištění řádného práva na obhajobu. Vydané rozhodnutí musí již ve výroku jednoznačně určit, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. V žádném případě nepostačí, jsou-li podstatné náležitosti výroku uvedeny až v odůvodnění rozhodnutí (usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, *AQUA SERVIS*, shodně usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46 č. 3656/2018 Sb. NSS, bod 16).

[14] V nynějším případě výrok obsahuje čas spáchání přestupku (tedy čas odvysílání sporného dílu pořadu), název pořadu a provozovatele vysílání. Není však dostatečně specifikováno jednání,

kteře mělo onen přestupek založit. Ve skutkové větě výroku se říká jen to, že žalobkyně ve sporném vydání pořadu prezentovala „pouze jeden vybraněný pohled na problematiku působení nadnárodních společností v České republice a na státní investiční a dotační politiku. Pořad představoval jasný, předem stanovený postoj a nabídl pouze jednostranné interpretace zveřejněných informací, které se týkaly závažných politických otázek souvisejících s distribucí veřejných prostředků“. Z výroku se tedy čtenář rozhodnutí dozví jen, že se žalobkyni vyčítá jednostrannost a vyhraněnost informací. Ovšem teprve z odůvodnění se čtenář dozví, že žalobkyně je postížena též za to, že odvysílala pořad, aniž v něm představila vyjádření dotčených stran (to lze ještě při troše dobré vůle podřadit pod onu jednostrannost), respektive aniž uvedla zdroje, ze kterých moderátor pořadu čerpal data.

[15] NSS samozřejmě netrvá na tom, aby ve výroku byla uvedena sporná tvrzení, to by bylo zbytečné a na srozumitelnosti výroku by to nepřidalo. Ovšem rozhodně nelze zůstat na zcela obecných tezí, aniž by byly alespoň zčásti konkretizovány (srov. k tomu rozsudek ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 36/2012-24, č. 2657/2012 Sb. NSS). Stěžovatelka měla ve výroku uvést jak to, že žalobkyně ve vysílání pořadu nedala možnost vyjádření dotčeným osobám, tak to, že neuvedla zdroje, z nichž moderátor čerpal data.

[16] Nelze ani souhlasit s městským soudem, že odůvodnění samo je dostatečné. Městský soud sice správně říká, že součástí stěžovatelčina rozhodnutí je i analýza sporného pořadu (s. 2-5 rozhodnutí), kde je uvedeno celkem 13 výroků moderátora, které zazněly v pořadu. U každého výroku je vskutku uveden krátký komentář žalované, ve kterém uvádí, proč jej považuje za problematický. Řada z těchto 13 výroků však má jen mlhavý vztah k důvodům, pro který byla žalobkyně potrestána (tedy jednostrannost moderování a prezentace předem jasného postoje, chybějící vyjádření dotčených osob a nejasnost zdrojů informací).

[17] Například výrok o Ferdinandu Piěchovi, tehdy manažerovi a předsedovi dozorčí rady skupiny Volkswagen („Já tedy chápu, že kdysi má někdo 12 dětí se čtyřmi různými ženami, tak to teda fakt nemá jednoduchý. Rozumím i tomu, že je třeba pomáhat někomu, kdo je dyslektik, a navíc, a nyní cituji německá média, i agresivní sebestředný ješita. Ale proč pomáhat jeho rodině, když se jejich majetek odbaduje na nějakých, a teď se podržte, 35 miliard eur. 35 miliard eur se odbaduje majetek rodiny Ferdinanda Piěcha. Jenže, jak chcete bojovat proti tomu, kdo má své činy jaksi požeňnané samotným papežem. Tady máme obrázek Ferdinanda Piěcha s papežem“), glosuje stěžovatelka tak, že ke „komunikačnímu stylu moderátora patří i četné útoky ad hominem, které je možné hodnotit jako urážlivé či neetické“. NSS však nerozumí tomu, jak tento stěžovatelčin postřeh souvisí s podstatou přestupku, za který byla žalobkyně potrestána. Stěžovatelka přece nikde (ani ve výroku, ani v odůvodnění) nevymezila podstatu přestupku jako urážlivé či neetické moderování pořadu.

[18] Podobně stěžovatelka uvádí výrok moderátora kritizující politiku vlády vůči nadnárodním společnostem („Vláda bere peníze z našich daní a dává je nadnárodním koncernům, které si pak logicky myslí, že si u nás můžou dovolit úplně všechno. Ano, naše vláda přispívá zahraničním koncernům na to, aby měly ještě větší zisky.“). K tomu stěžovatelka dodává, že způsob, jakým „stát podporuje velké firmy / nadnárodní korporace, následně moderátor v průběhu pořadu pomocí různých argumentů soustavně kritizuje“. Ani zde však není jasné, jak má právě citovaný výrok založit skutkovou podstatu přestupku.

[19] Stěžovatelka komentuje i jiné výroky moderátora, například ve vztahu k výroku o mzdách ve ŠKODA AUTO („Škodovka vydělala v loňském roce po zdanění téměř 32 mld. Kč, a to i přes to, že se ztratčeně dlouho handrkovala s odboráři, kteří chtěli přidat těm, kteří ten zisk opravdu vytváří, tedy lidem v jejich továrnách“) uvádí, že moderátor s použitím zabarveného slovníku komentuje vyjednávání mezi společností ŠKODA AUTO a odbory o výši mezd. „Předmětem kritiky není ani tak absolutní výše mezd v dané firmě, ale situace, kdy, dle moderátora, není růst mezd dostatečným způsobem navázán na růst

pokračování

zisku.“ Ani zde není dle NSS vůbec zřejmé, co vlastně stěžovatelka pořadu vyčítá a jak to souvisí s vymezeným skutkem.

[20] Pokud snad mají právě uvedené moderátorovy výroky ukazovat na jednostrannost či vyhraněnost pořadu, k této otázce se NSS vyjadřuje dále (body [53] násl.).

[21] NSS upozorňuje, že není na správních soudech, aby namísto stěžovatelky volně procházely celým pořadem a hledaly tam jiné problematické výroky než ty, které sama stěžovatelka našla a srozumitelně je popsala. Lze proto dodat, že pouze ve vztahu k následujícím šesti výrokům stěžovatelka zdůraznila, že žalobkyně neuvedla žádný informační zdroj, ze kterého moderátor pořadu čerpal data, a není proto jasné, jak k uvedeným číslům dospěl:

- „Za stejné období dostala Škodovka z našich daní 4,6 miliardy korun. Ano, český stát nalil z našich daní do firmy, která má hrubý zisk téměř 60 miliard korun, necelých 5 miliard“, respektive že ŠKODA AUTO poslala mateřskému koncernu „ve Volksburgu“ téměř 40 miliard korun v roce 2017.
- „Já jsem se totiž o to všechno začal zajímat zhruba před 14 dny, když jsem si náhodou přečetl, že z našich daní přijde v příštím roce [tedy v roce 2019] do Škodovky dalších 7 miliard korun“.
- „Loni [tedy v roce 2017] slíbila vláda na silnice a další věci pro Škodovku u jejího dalšího závodu v Kvasinách 5,6 miliardy korun. Takže to k tomu přičítáme, tady to máme“.
- „Další zhruba 4 miliardy už stát a samospráva investovaly do infrastruktury okolo všech možných jejích fabrik. Ale protože v rejstřících je pěkný čurbes, jednotlivé dotační programy se prolínají, průběžně se navyšují, a tak dále a tak dále. Tak já raději dopíšu číslo tři. Tři miliardy. At' nežerú“.
- „Německý majitel ŠKODA AUTO si vzal půjčku z městského rozpočtu Mladé Boleslavi na svoji soukromou školu. A pokud se snad nyní chcete rozptýlit nad tím, že ve Škodovce vzdělávají děti a že z tobo má Mladá Boleslav, město Mladá Boleslav má prospěch a že je to hezké, tak bych Vás rád vyvedl z omylu. Ta škola je normální byznys, který není prolezlý ničím jiným, než dotacemi. Nevěříte? Tak já Vám to spočítám. 13,4 milionu z národních dotací, úvěr 100 milionů od města a pak oblíbené veřejné zakázky za téměř 28 milionů korun. Tak tomu se podle mého říká klasická dobročinnost po česku ve vzdělávacím procesu. Nebo možná po německu, ne?“
- „Já jenom si srovnávám, co všechno stát a město Mladá Boleslav udělala pro Škodovku a s čím se tam teďkom potýkají, až tak, že starosta musí říkat „nulová tolerance cizinců“ [s odkazem na billboard mladoboleslavského starosty] No, upřímně řečeno, na koho asi směřuje tenhle billboard? No tak samozřejmě, že ten billboard směřuje na zaměstnance ŠKODY AUTO, protože jiní cizinci, kteří by tam prostě dělali čurbes, tam nejsou“. Zde stěžovatelka upozorňuje, že zde moderátor odkazuje na interpretaci situace, která pochází z vyhraněného stranického zdroje. Tezi, dle které jsou jedinými problémovými cizinci zahraniční pracovníci ŠKODA AUTO, však moderátor nepodpořil žádnými argumenty nebo zdroji.

[22] NSS shrnuje, že výrok rozhodnutí o přestupku je neurčitý a je nutno ho specifikovat především kreativním výkladem odůvodnění rozhodnutí. Takovýto postup je však nezákonný (viz bod [13] shora). Nadto specifikace skutku zakládajícího přestupek v odůvodnění rozhodnutí je (přínejmenším) velmi nejasná a nejistá. Stěžovatelka vyčítá výrokům nejenom to, že zde moderátor vychází z neurčených zdrojů, ale třeba též neetičnost a urážlivost moderování.

[23] Již sama tato skutečnost by plně postačila ke zrušení rozhodnutí stěžovatelky.

### III.B. K výkladu § 31 odst. 2 zákona o vysílání

[24] Městský soud v rozsudku správně vymezil pojetí svobody projevu a její úlohy v médiích (srov. body 49 a 50 rozsudku městského soudu).

[25] Svoboda projevu je základním politickým právem, které požívá ústavní ochrany vyjádřené v čl. 17 Listiny základních práv a svobod a v čl. 10 Evropské úmluvy. Rozhlas a televize byla tradičně média takové povahy, která z nich činí mimořádně důležitý nástroj pro svobodnou diskusi v demokratické společnosti. Mají totiž daleko bezprostřednější a silnější dopad než tištěná média (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 7. 6. 2012, č. 38433/09, *Centro Europa 7 S.r.l. a Di Stefano proti Itálii*, § 132). Přes nástup sociálních sítí a internetu to stále platí i na začátku 21. století.

[26] Evropský soud pro lidská práva v souvislosti s pluralitou v audiovizuálních médiích dospěl k závěru, že v demokracii je třeba připustit nejrůznější typy pořadů. Dokonce i takové, které zpochybňují aktuální způsob organizace státu, za předpokladu, že nepoškozují demokracii samotnou (rozsudek ESLP ze dne 17. 9. 2009, č. 13936/02, *Manole a další proti Moldavsku*, § 95). Na druhé straně však platí, že „v tak citlivém sektoru, jakým jsou audiovizuální média, má stát kromě negativní povinnosti nezasahovat také pozitivní závazek zajistit vhodný legislativní a správní rámec, který účinně garantuje pluralismus“ (výše cit. rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Centro Europa 7 S.r.l. a Di Stefano proti Itálii*, § 134). Pluralismem, který je stát v audiovizuálních médiích povinen garantovat, se rozumí zejména „rozmanitost programového obsahu jako celku, která odráží natolik, nakolik to je možné, pestrost názorů, s nimiž se lze setkat ve společnosti, na niž je program zaměřen“ (tamtéž, § 130).

[27] Regulace obsahu vysílání, splňuje-li výše uvedená východiska, je v souladu s ústavním pořádkem. V souladu s čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod může být svoboda projevu omezena, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Omezit svobodu projevu lze i za užití § 31 odst. 2 a 3 zákona o vysílání. Zákonem uložené požadavky nacházejí oporu v ústavně požadované ochraně nezbytných požadavků pro vedení informované a demokratické diskuse o věcech veřejného zájmu [srov. náleze ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. I. ÚS 4035/14 (N 13/88 SbNU 191), *TV Nova*, bod 53]. Současně třeba zdůraznit, a to je též vodítkem veškerých dalších úvah, že svoboda projevu uskutečňovaná prostřednictvím pořadů vysílaných v audiovizuálních médiích požívá široké ústavní ochrany [viz náleze ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05 (N 111/46 SbNU 41), *Česká televize*, zejm. body 30 až 32, nebo náleze I. ÚS 4035/14, část IV.2].

**a) Pořad *Kauzy Jaromíra Soukupa* je publicistickým pořadem**

[28] Podle § 60 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání se provozovatel vysílání nebo provozovatel převzatého vysílání dopustí přestupku tím, *že neplní povinnosti podle § 31 odst. 2 a 3*. Podle § 31 odst. 2 zákona o vysílání provozovatel vysílání *poskytuje objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru*.\*

---

\* NSS k tomu poznamenává, že dle rozsudku ze dne 29. 8. 2007, čj. 4 As 81/2006-108, § 31 odst. 2 zákona o vysílání na publicistické pořady nedopadá, neboť na publicistiku lze aplikovat jen speciální § 31 odst. 3 zákona o vysílání. Proti rozsudku 4 As 81/2006 však stojí opačné závěry početné pozdější judikatury, která akceptuje aplikovatelnost § 31 odst. 2 též na pořady publicistické či zpravodajské. Jedná se např. o rozsudky ze dne 30. 5. 2008, čj. 7 As 38/2007-78 (k pořadu Události České televize); ze dne 16. 6. 2008, čj. 7 As 20/2007-61 (rovněž pořad Události); ze dne 17. 9. 2008, čj. 4 As 17/2008-119 (publicistický pořad TV Nova Občanské judo); ze dne 9. 9. 2011, čj. 7 As 2/2010-126, č. 2517/2012 Sb. NSS (pořad České televize 168 hodin); ze dne 30. 5. 2012, čj. 3 As 7/2011-118 (pořad Televizní noviny na TV Nova). Jak říká posléze uvedený rozsudek 3 As 7/2011, z § 31 odst. 2 zákona o vysílání nelze dovodit, že by se tam uvedená povinnost nevztahovala na zpravodajské nebo publicistické pořady:

pokračování

[29] Pořad *Kauzy Jaromíra Soukupa* sama žalobkyně charakterizuje takto: „*Kauzy Jaromíra Soukupa - oblíbený pořad, ve kterém se Jaromír Soukup věnuje nejen aktuálním politickým kauzám, ale i nepravostem, se kterými se setkáváme v běžném životě. Jediný publicistický pořad v Česku, kde vám naprosto přehledně vysvětlíme, jak to s těmi kauzami ve skutečnosti je. Srozumitelně vám také sdělíme, kdo je darebák a kdo brdina*“ (s. 2 a s. 8-9 rozhodnutí stěžovatelky, s odkazem na <https://www.barrandov.tv/kauzy-jaromira-soukupa>).

[30] Pořad *Kauzy Jaromíra Soukupa*, přinejmenším tedy jejich sporný díl z 12. 9. 2018, je zjevně nízkorozpočtovou show jednoho muže, moderátora, který v onom díle divákům prezentuje svůj osobitý výklad a kritiku vládní politiky podpory zahraničních investorů. Samotný pořad trvá bezmála 50 minut, je však několikrát přerušen reklamou. Moderátor mluví rychle a expresivně, jednoduchým jazykem, svůj přednes občas prokládá obrázky, grafy, fotografiemi. Nikdo jiný krom moderátora v pořadu nemluví. Stěžovatelka zaměřila svou pozornost především na moderátorovu kritiku společnosti ŠKODA AUTO a jejích aktivit v Česku.

[31] Pořad *Kauzy Jaromíra Soukupa* je s ohledem na toto vymezení pořadem publicistickým. Jinak řečeno, je pořadem, který krom sumy informací (slovy zákona *informací zpravodajského charakteru*) představuje moderátorův subjektivní názor na dané téma (slovy § 31 odst. 2 zákona o vysílání *názory nebo hodnotící komentáře*).

[32] Smyslem zákonného rozlišení pořadů zpravodajských a pořadů publicistických je umožnit divákům učinit si vlastní názor na co neobjektivněji prezentovaná fakta (u pořadů čistě zpravodajského charakteru, kde by provozovatel vysílání neměl divákům podsouvat žádné hodnotící soudy) na straně jedné, a poslechnout si nezřídka originální a kontroverzní názory a hodnotící soudy v publicistických pořadech na straně druhé. Jak již NSS řekl, úkolem „*zpravodajství je „pohotově přinášet věcnou informaci o aktuální události“, přičemž by tato neměla obsahovat jakékoli emotivní výrazy, vulgarismy, slangová či argotická vyjádření, účelem publicistických sdělení je informace komentovat a hodnotit, své adresáty pak „získávat, přesvědčovat a vybízet“, k čemuž jsou oprávněna využívat obrazných a expresivních vyjádření tak říkajíc dle libosti*“ [rozsudek ze dne 26. 5. 2010, čj. 3 As 6/2010-71, zde ve vztahu k *TV Nova*, část V.a)].

[33] NSS se proto zcela ztotožňuje s tímto názorem, který již vyslovil třetí senát:

„Smyslem zpravodajství je tedy výlučně veřejnost nezaujatě informovat, teprve cílem publicistiky veřejné mínění ovlivňovat (nikoli však manipulovat). Zájem na rozlišování obou žurnalistických odvětví je v pravém slova smyslu „veřejný“, neboť pouze kvalitním zpravodajstvím informovaná veřejnost je s to činit si na mediálně zprostředkované události názor, případně se k určitému publicistikou prezentovanému názoru „kvalifikovaně“ přiklonit. Nerozlišuje-li provozovatel vysílání mezi zpravodajstvím a publicistikou a předkládá-li divákovi (posluchači) pouze jakési hybridní „komentované zprávy“ na straně jedné a skutečné komentáře na straně druhé, výrazně tím posiluje manipulativní potenciál svého vysílání a naopak omezuje prostor pro žádoucí kvalifikované utváření názorů, na jejichž konstruktivním střetávání je demokratická společnost vybudována (viz. Vladimír Čermák: *Otázka demokracie*; Academia; Praha; 1992; s. 26). Ona „komentovaná zpráva“ je o to nebezpečnější, o co nepozorovaněji, subtilněji působí, neboť divák

---

„Naopak je třeba trvat na výkladu, že pro zpravodajské pořady platí zásada objektivity a vyváženosti obsahu pořadu primárně podle ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. jako lex generalis, a v případě, že se takový zpravodajský pořad zabývá i politickou tematikou, je zapotřebí na jeho obsah vztáhnout i povinnost obsaženou v § 31 odst. 3 téhož zákona.“ NSS je v nynější kauze přesvědčen, že ve stávající judikatuře žádný rozkol neexistuje, neboť judikatura je od roku 2008 při posuzování otázky aplikovatelnosti § 31 odst. 2 a 3 zákona o vysílání fakticky jednotná (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 29. 5. 2019, čj. 10 As 2/2018-31, č. 3896/2019 Sb. NSS, body 33 až 40, podle něhož právní názor uvedený v rozhodnutí NSS může být překonán nejen postupem podle § 17 odst. 1 s. ř. s., tedy předložením věci rozšířenému senátu, ale i fakticky tím, že se rozhodovací praxe přikloní k jednomu z konkurenčních právních názorů).

(posluchač) s názorem obsaženým v takovém sdělení vědomě nepočítá a často jej přijímá automaticky za svůj spolu s informací (je-li ve sdělení jaká).“ [cit. rozsudek 3 As 6/2010, část V. a)].

[34] Pro posouzení nynějšího případu je důležité, že stěžovatelka nevyčítá žalobkyni, že by snad sporný díl pořadu *Kauzy Jaromíra Soukupa* nebyl jasně oddělen od zpravodajské části vysílání.

[35] Při sledování publicistiky divák ví, že sleduje nejenom sumu faktů, ale též jejich autorské hodnocení. Proto by si měl divák publicistiky ideálně uvědomit, že nesleduje žádnou zjevenou pravdu, ale subjektivní a osobité stanovisko, s nímž se může, ale nemusí ztotožnit. Musí však vědět, že takovou názorovou žurnalistiku sleduje, proto také platí shora analyzovaný příkaz druhé věty § 31 odst. 2 zákona o vysílání. To samozřejmě neznamená, že v rámci publicistiky je dovoleno vše: žurnalista nesmí zamlčovat či zkreslovat fakta, lhát, nedostatečně si ověřit prezentované informace, užívat vulgarismů, nepřiměřeně zasahovat do soukromí osob apod. [srov. k tomu dále část b)].

[36] NSS tudíž na rozdíl od stěžovatelky nevidí automaticky nic negativního na shora uvedené charakteristice pořadu jako „*jediného publicistického pořadu v Česku, kde vám naprosto přehledně vysvětlíme, jak to s těmi kauzami ve skutečnosti je. Srozumitelně vám také sdělíme, kdo je darebák a kdo hrdina*“ (viz bod [29] shora). Tuto charakteristiku přece nelze číst tak, jak to činí stěžovatelka na s. 2 rozhodnutí („*Samotná koncepce pořadu Kauzy Jaromíra Soukupa počítá s tím, že provozovatel, a potažmo moderátor, znají pravdu, kterou posléze přehledně představí divákům. Nikterak se tedy netají tím, že jsou v pořadu prezentována předem sformulovaná stanoviska k rozebíraným informacím či případům.*“). Rétorické obraty (srozumitelně Vám sdělíme, „*kdo je darebák a kdo hrdina*“) podle NSS ukazují spíše na zjevné přehánění (zveličování). NSS čte charakteristiku pořadu *Kauzy Jaromíra Soukupa* jako nadsázku – průměrný divák si přece nemůže myslet, že moderátor (a generální ředitel v jedné osobě) je vševědoucí, „zná pravdu“ a má na každé téma univerzálně platnou odpověď. Jestliže jde o pořad publicistický, jistě mu nelze ani vyčítat, že předkládá „*předem sformulovaná stanoviska*“. To je přece vlastní všem publicistickým pořadům [srov. též část **d**] dále].

**b) Otázku, zda žalobkyně porušila povinnost poskytovat objektivní a vyvážené informace, nelze komplexně posoudit, aniž by Rada pro rozhlasové a televizní vysílání vzala do úvahy též pravdivost sporných informací**

[37] Z § 31 odst. 2 zákona o vysílání má provozovatel vysílání povinnost poskytovat *objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů*. Pojmy objektivity a vyváženosti jsou relativně abstraktní, obsah jim dává rozhodovací praxe stěžovatelky.

[38] **Objektivita informací** v sobě zahrnuje hned několik aspektů, zejména **správnost** (či přesnost nebo pravdivost), tzn., že zpráva odpovídá skutečnosti, **transparentnost**, tj. že žurnalista uvádí informační prameny, a **věcnost**, tj. že novináři do zprávy nevkládají vlastní hodnocení. To však platí v plné míře jen o pořadech zpravodajských. Nároky na publicistické pořady jsou jiné, aspekt věcnosti se pak v publicistice z povahy věci neuplatní vůbec. Za **nevyváženost** NSS považuje skrytou formu stranickosti, kdy jsou v určité kontroverzní situaci některé názory potlačovány ve prospěch názorů jiných [takto poprvé analýza v rozsudku 3 As 6/2010, část V.a), která vychází z nauky o žurnalistice; na tento judikát navazuje ustálená judikatura, např. shora cit. rozsudek 7 As 36/2012, vychází z něj též nálezný I. ÚS 4035/14, bod 41]. NSS dodal, že důraz na důsledné dodržování zásad objektivity a vyváženosti bude u zpravodajství významně větší, než tomu bude v případě pořadů publicistických.



pokračování

[39] Výklad toho, co jsou objektivní a vyvážené informace, je v souladu též s právní doktrínou. Např. aktuální komentář k této otázce říká, že objektivitou zpravodajských a publicistických pořadů „je třeba rozumět pravdivé, resp. z pravdivých a úplných podkladů vycházející informace, názory a komentáře, které tak nejsou prezentovány jednostranným a zavádějícím způsobem.“ Pokud jde o vyváženost, „jedná se zejména o vyváženost informací a komentářů týkajících se jednotlivých témat a zároveň vyváženost ve smyslu těchto témat čili rovnoměrné poskytování informací z nejrůznějších oblastí a prezentování různých témat, aby informovanost byla ucelená a rozmanitá.“ (viz CHALOUPKOVÁ, H. - HOLÝ, P. - URBÁNEK, J. *Mediální právo. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 125).

[40] Lze tedy shrnout, že míra tolerance vůči případným prohřeškům proti zákonem požadovaným zásadám objektivitě a vyváženosti bude různá v závislosti na tom, půjde-li o pořad publicistický, či o zpravodajskou relaci. V nynějším případě šlo o publicistiku, tedy požadavky objektivitě a vyváženosti kladené zákonem na provozovatele jsou jiné (nižší) než u zpravodajství.

[41] Stěžovatelka trestala žalobkyni za odvíšlaný pořad s odkazem na ochranu práva diváků, aby jim byly informace předkládány objektivně a vyváženě, respektive kvůli obecnému zájmu na tom, aby na základě poskytovaných informací bylo možné utvořit si o věci svobodný názor. Dle městského soudu se však stěžovatelka neměla omezit pouze na posouzení, zda v pořadu dostaly prostor k vyjádření osoby, o nichž moderátor referoval, nebo zda uvedl zdroje, ze kterých čerpal informace. Podle městského soudu „pro zjištění, zda žalobkyně skutková tvrzení v pořadu prezentovala objektivním způsobem, na základě kterého si divák může udělat na věc názor, je primárně důležité, zda skutková tvrzení, která v pořadu zazněla, nebyla zjevně lživá, překroucená, prezentovaná v zavádějícím kontextu, nedostatečně oddělená od hodnotících soudů, případně nedostatečně podepřená odkazy na zdroje.“

[42] Stěžovatelka k tomu v kasační stížnosti uvádí, že netrestala žalobkyni za vysílání nepravdivých informací. Proto ani nezkoumala pravdivost nebo přesnost uváděných informací. Porušení objektivitě a vyváženosti televizního vysílání spočívalo v prezentaci jednostranně poddaných informací, aniž dotčené subjekty dostaly prostor pro vlastní vyjádření. Moderátor vůbec neuvedl zdroj, z něhož čerpal data. Stěžovatelka nesouhlasí s tezí, že má zákonnou povinnost ověřovat pravdivost všech tvrzení, která v reportáži zazněla. Zdůrazňuje, že není jejím úkolem stavět se do pozice jakéhosi „arbitra pravdy“.

[43] Právní názor stěžovatelky je nesprávný. NSS souhlasí s právním názorem městského soudu, který dále rozvede a vysvětlí.

[44] Stěžovatelka vyčítá žalobkyni, že k vyjmenovaným výročkům moderátora nebyl v pořadu uveden zdroj jeho informací. To je pravda, moderátor vskutku zdroje informací neuvádí. V pořadu tedy chyběl jeden z aspektů objektivitě, kterým je **transparentnost**, tj. že žurnalista, pokud je to možné, uvádí své zdroje informací. Nicméně skutečnost, že moderátor nepředkládá zdroje svých informací, automaticky nevede k naplnění skutkové podstaty přestupku podle zákona o vysílání. Zákon tu nefunguje mechanicky, tedy porušení objektivitě není automaticky dáno, nejsou-li v pořadu uvedeny při každé příležitosti zdroje informací. Takováto mechanická aplikace zákona o vysílání je z povahy věci vyloučena, již jen s ohledem na ústavní význam svobody slova (viz body [25] až [27] shora). Posouzení objektivitě informací musí probíhat individuálně, citlivě, s ohledem na svobodu projevu v mediálním prostoru.

[45] Žalobkyně jistě nemá pravdu, že v pořadu vůbec nebyl prostor uvést zdroje informací (to se přímo nabízelo například v tabulkách, které moderátor do kamery ukazoval). Bylo by však nadbytečné, aby žurnalista uváděl přesné zdroje svých informací i tam, kde jde o informace pro běžného diváka snadno dohledatelné (typicky jednoduchým zadáním do webového

vyhledávače, lidově řečeno tedy informace, které lze snadno „vygooglit“). Právě naopak, přehnaný důraz na uvedení zdroje pro každou jednotlivou informaci, i tu snadno dohledatelnou, by mohlo divákovi srozumitelnost pořadu ztížit. Pořad by byl totiž zahlcen v podstatě zcela zbytečnými odkazy. U obtížně dohledatelných informací neuvedení zdroje znamená, že si divák nemůže sám udělat vlastní kvalifikovaný názor na diskutovanou problematiku. Naopak u informací snadno dohledatelných nic takového nehrozí.

[46] Třeba zdůraznit, že již v řízení před stěžovatelkou se žalobkyně bránila, že správnost všech jí vytýkaných tvrzení, kde neuvedla zdroj informací, lze velmi snadno vyhledat na internetu (dokonce ve stejném podání stěžovatelce dodala internetové adresy, kde lze ony údaje ověřit). S touto obhajobou žalobkyně třeba souhlasit. Samozřejmě lze-li tedy vskutku sporné informace snadno dohledat na internetu (to NSS neověřoval). NSS připomíná, že mezi tato sporná tvrzení patří např. údaj o čistém zisku ŠKODA AUTO v roce 2017 (dle moderátora 32 mld. Kč), podpora státu společnosti ŠKODA AUTO (dle moderátora částkou 4,6 mld. Kč), zda česká vláda slíbila na „silnice a další věci pro Škodovku“ částku 5,6 mld. Kč atp.

[47] Jak uvedeno shora, jedním z aspektů objektivity je též pravdivost (správnost či přesnost) sporných informací (viz judikatura cit. v bodě [38] shora, podobně např. rozsudek ze dne 27. 1. 2010, čj. 8 As 61/2009-61, podle něhož „*má-li být informace objektivní a vyvážená, musí především v maximální možné míře odpovídat skutečnosti*“, shodně komentářový názor v bodě [39] shora). Ověřování pravdivosti přece „*patří k elementárním principům práce s informacemi, a to nejen ve sdělovacích prostředcích*.“ Proto provozovatel vysílání musí, v zájmu zachování objektivity vysílání, ale i v zájmu minimální profesionality, ověřit každou informaci, kterou hodlá zveřejnit (viz rozsudek ze dne 30. 5. 2008, čj. 7 As 19/2007-56, č. 1685/2008 Sb. NSS, zde ve vztahu k České televizi, pořadu Události).

[48] Povinnost informace ověřit chrání provozovatele vysílání i proti eventuální nepravdivosti sdělované informace. Povinnosti poskytovat objektivní informace provozovatel dostojí, pokud sdělovanou informaci rozumně ověří z hodnověrných zdrojů. Třebaže se nakonec ukáže, že informace přes tuto verifikaci pravdivá není, nelze dovodit porušení zásady objektivity vysílání. NSS tedy připouští, že stoprocentní pravdivosti informací nemůže ani ten nejlepší provozovatel vysílání dosáhnout. Povinnost provozovatele vysílání rozumným způsobem ověřovat informace (a s tím spojená transparentnost, tedy podělit se s divákem o zdroje informací) je vlastně jakousi procedurální garancí snahy zákonodárce o to, aby pořady byly pokud možno založeny na pravdivých informacích.

[49] Jakkoliv se občas uvádí, že dnešek je dobou „*post-faktickou*“, NSS je přesvědčen, že na správnosti (a tedy pravdivosti) informací i dnes záleží. NSS proto souhlasí s městským soudem, že otázku, zda žalobkyně porušila povinnost poskytovat objektivní a vyvážené informace, nelze komplexně posoudit, pokud stěžovatelka zcela ignoruje (tvrzenou) pravdivost sporných informací. Nelze jistě spravedlivě požadovat po stěžovatelce, aby ověřovala každou spornou informaci, která v pořadu zazněla. Takový požadavek by zablokoval práci stěžovatelky jako správního úřadu, který vykonává státní správu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a převzatého vysílání. Lze ale požadovat, aby stěžovatelka vzala do úvahy správnost informací přinejmenším tam, kde jde o údaje všeobecně známé nebo snadno dohledatelné, *nota bene* v situaci, kdy sama žalobkyně v řízení před stěžovatelkou usilovala o prokázání jejich pravdivosti. Stěžovatelka tedy opravdu pochybila, neboť se přesností (pravdivostí) prezentovaných informací za těchto specifických podmínek zcela odmítla zabývat.

pokračování

c) *Požadavek, aby byl dán všem dotčeným osobám prostor k vyjádření v každém pořadu, kde se o nich referuje, k naplnění objektivitu vysílání bez dalšího vést nemusí*

[50] NSS dále zvážil otázku, že žalobkyně nedala možnost vyjádřit se k obsahu reportáže dotčeným společnostem.

[51] Stěžovatelka má jistě pravdu, že obecně je třeba trvat v rámci požadavku vyváženosti na tom, aby dotčená strana dostala šanci se k určitým sporným otázkám vyjádřit. Nicméně NSS upozorňuje na správný závěr městského soudu, dle něhož bezkontextový požadavek, aby byl dán všem dotčeným osobám prostor k vyjádření v každém pořadu, kde se o nich referuje, nemusí bez dalšího vést k naplnění objektivitu vysílání.

[52] Městský soud zde odkazuje na shora cit. rozsudek NSS 7 As 19/2007, který sice – jak správně uvádí stěžovatelka – řeší odlišný případ, právě uvedený závěr je však zobecnitelný nad rámec specifik tam řešené kauzy (pro shodný názor srov. též rozsudek 8 As 61/2009, podle něhož je vždy věcí *individuálního posouzení*, zda neposkytnutí možnosti vyjádřit se vede k nevyváženosti sdělované informace). Ostatně takovýto požadavek by v nynějším případě zcela narušil koncepci zjevně nízkorozpočtového pořadu, kde mluví jen moderátor a nikdo jiný. Zákon o vysílání nelze vykládat tak, že by takovouto koncepcí pořadu, kde mluví jen sám moderátor, *de facto* zakázal.

d) *Stěžovatelka ve svém závěru, že žalobkyně nabídla jen jeden vybraněný pohled na problematiku, pominula povahu pořadu Kauzy Jaromíra Soukupa*

[53] NSS se krátce pozastavuje i nad otázkou, zda stěžovatelka přesvědčivě dovedla, že žalobkyně „*prezentovala pouze jeden vybraněný pohled na problematiku působení nadnárodních společností v České republice a na státní investiční a dotační politiku*“, respektive, že „*pořad představoval jasný, předem stanovený postoj a nabídl pouze jednostranné interpretace zveřejněných informací*“. Podle NSS stěžovatelka pominula povahu pořadu *Kauzy Jaromíra Soukupa*, který je pořadem publicistickým. NSS připomíná, že účelem publicistiky je informace komentovat a hodnotit, adresáty vysílání pak „*získávat, přesvědčovat a vybízet*“. K tomu je televize oprávněna využívat obrazných a expresivních vyjádření (viz bod [31] shora).

[54] Jak v jiné souvislosti NSS již uvedl, povinnost objektivitu a vyváženosti publicistických pořadů neznámá příkaz, aby v publicistice „*zaznívaly toliko bezbarvé, opatrné a hyperkorektní názory*“ (rozsudek ze dne 5. 5. 2010, čj. 7 As 23/2010-73, č. 2110/2010 Sb. NSS, zde ve vztahu k reportáži České televize o církevních restitucích v pořadu „168 hodin“). Jakkoliv tento právní názor zazněl k výkladu zásad objektivitu a vyváženosti podle § 31 odst. 3 zákona o vysílání, je třeba jej přiměřeně aplikovat též na § 31 odst. 2 téhož zákona.

[55] Důležité v nynějším případě je, že moderátor nebyl zcela jednostranný, například se nesnažil podat téma zahraničních investicí obecně a činnosti ŠKODA AUTO zvláště černobíle ve stylu „dobro versus zlo“. NSS v tomto ohledu upozorňuje na legitimní obranu žalobkyně, která ve správním řízení odkazovala na ty výroky moderátora, kterými upozorňoval na pozitivní činnosti společnosti ŠKODA AUTO.

[56] NSS samozřejmě chápe, že některé názory moderátora vyslovené ve sporném pořadu ze dne 12. 9. 2018 může např. společnost ŠKODA AUTO (která dala podnět k zahájení správního řízení proti žalobkyni) brát úkorně a urážlivě. Ovšem lze připomenout již mnohokrát vyslovené, totiž že objektivita a vyváženost sdělovaných a rozšiřovaných informací není totožná

s ochranou subjektů před zásahem do jejich osobnostní sféry, a případně dobré pověsti, která je chráněna prostředky práva soukromého (např. rozsudek ze dne 22. 5. 2008, čj. 4 As 69/2007-65, *TV Nova*, nebo cit. nález I. ÚS 4035/14, bod 45).

#### IV. Závěr a náklady řízení

[57] Žalobkyně před městským soudem dále namítala, že stanovení výše pokuty není v souladu s podklady, které stěžovatelka v řízení nashromáždila. Městský soud této námitce přisvědčil. Stěžovatelka totiž opřela odůvodnění uložené sankce o sledovanost daného pořadu, a to aniž byl ve správním spisu podklad, ze kterého by sledovanost pořadu vyplývala. S tímto závěrem stěžovatelka nijak nepolemizuje. Již tento důvod přitom dostačí pro zrušení rozhodnutí stěžovatelky.

[58] NSS tedy shrnuje, že oba zrušovací důvody, které vymezil městský soud, v řízení o kasační stížnosti obstály. NSS k nim přidal ještě důvod spočívající v hrubých vadách výroku a odůvodnění rozhodnutí o přestupku (viz část **III.A.** výše).

[59] Důvody zrušení rozhodnutí stěžovatelky, jak je podal městský soud, ob stojí jako celek v podstatné míře. Proto NSS kasační stížnost zamítl a rozsudek městského soudu zčásti korigoval. Pro stěžovatelku je závazný právní názor městského soudu tak, jak jej doplnil NSS (blíže usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS). Stěžovatelka v dalším řízení především posoudí pravdivost sporných informací a to, zda byly opravdu všechny snadno dohledatelné na internetu, jak říká žalobkyně. Stěžovatelka musí důsledně přihlédnout k tomu, že sporný pořad je publicistikou, proto mu musí nabídnout větší ochranu. Pokud stěžovatelka přesto dospěje k závěru o naplnění přestupku, nechť výrok pojme konkrétněji podle shora podaných direktiv a rozhodnutí rovněž přezkoumatelně a srozumitelně odůvodní (viz část **III.A.** shora).

[60] NSS proto v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[61] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobkyni, která byla procesně úspěšná, žádné náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly. Proto NSS rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2020

L. S.

Zdeněk Kühn v. r.  
předseda senátu